

Homilie op de 3de zondag na Pasen C – O.L.Vrouw Assebroek (04-05-2025)

Lezingen: Hand 5,27b-32.40b-41; Apok. 6,11-14; Joh 21,1-19

Zusters en broeders,

Op Pasen vierden we de verrijzenis van Jezus, vorige zondag verscheen Hij aan zijn leerlingen, vandaag maken we kennis met hun onzekerheid. De leerlingen hebben gezien dat Jezus vermoord werd, dat Hij verrezen en aan hen verschenen is, maar Hij is niet bij hen gebleven. Ze hadden gehoopt op een mooie toekomst, maar daar is niets van in huis gekomen. Dus nemen ze hun vroeger vissersleven weer op. 'Ik ga vissen', zegt Petrus, en de anderen antwoorden in één stem: 'Dan gaan we mee.'

Maar ook nu komt Jezus hen opzoeken. Niet zij zoeken dus naar Hem, maar Hij naar hen. Vorige week was dat in hun verblijfplaats in Jeruzalem, vandaag is het aan het meer van Tiberias. De hele nacht hebben ze gevist, maar ze hebben niets gevangen. Net zoals ze met hun dromen over een mooie toekomst niets gevangen hebben. En wanneer Hij 's morgens vroeg op het strand van het meer verschijnt, herkennen ze Hem niet eens. Ze hebben Hem daar trouwens ook helemaal niet verwacht: Jezus, een vreemde man die 's ochtends vroeg op het strand al op de uitkijk staat! Pas wanneer hun netten bijna barsten omdat ze gedaan hebben wat Hij zei, zegt Johannes met zekerheid tegen Petrus: 'Het is de Heer.' Het is merkwaardig dat het de beminde leerling is die Jezus het eerst van allen herkent. Waarom? Omdat hij Jezus op een bijzondere wijze liefheeft. Alleen de liefde laat ons toe de aanwezigheid van de verheerlijkte Heer Jezus te herkennen.

Opnieuw moeten we beseffen dat dit verhaal ook ons verhaal is, want ook aan ons verschijnt Jezus op plaatsen waar we Hem helemaal niet verwachten. Hij verschijnt in ons leven van elke dag, hij verschijnt in onze medemensen, in ons ploeteren wanneer we iets niet aankunnen, in de helpende hand die ons wordt toegestoken, in de troost en de opvang wanneer we verdrietig zijn. Maar Hij is ook aanwezig in de troost en de hulp die we zelf geven, in de aandacht die we hebben voor elkaar en voor mensen in nood, in de liefde en vrede die we in zijn naam uitstralen.

Maar misschien zijn we zoals zijn leerlingen, en herkennen we Hem niet, of misschien houden we niet genoeg van Jezus om hem te herkennen. En als we Hem wél herkennen, durven we Hem misschien niets vragen. Maar ondanks alles mogen we niet vergeten dat Jezus ook aan ons vraagt wat Hij aan zijn leerlingen vraagt: of we soms wat vis hebben. Vis van liefde en vrede, van inzet voor elkaar, van geloof en vertrouwen. 'Werp het net uit, rechts van de boot, dan zult ge iets vangen', zegt Hij tegen zijn leerlingen, en tegen ons zegt Hij: 'Werp je net van geloof en hoop uit om je heen, dan zal je liefde en vrede vangen.'

Het verhaal van Jezus' verschijning wordt nog merkwaardiger wanneer de apostelen aan land komen. Hoewel Jezus hun gevraagd had of ze soms wat vis hebben, is de tafel bij manier van spreken al gedekt met brood en vis. Met andere woorden, Jezus neemt het initiatief om hongerige mensen te voeden, materieel zowel als spiritueel. En Hij leert ons meteen hoe we dat moeten doen: door te delen. Het is een verhaal dat doet denken aan de broodvermenigvuldiging: daar waren vijf broden en twee vissen voldoende om duizenden mensen eten te geven. 'Breken en delen', leert Jezus ook op het Laatste Avondmaal, want dan gebeuren er wonderen.

En daarna is er nog een speciaal gesprek tussen Jezus en Simon Petrus. Jezus nodigt Simon uit om herder te worden van de lammeren en de schapen, de belangrijkste leiderstaak in de toekomstige gemeente. Het merkwaardige is dat de enige voorwaarde die Jezus stelt de liefde is. Jezus vraagt aan Petrus niet: ben je verstandig genoeg, heb je gestudeerd, heb je organisatietalent, ken je alle regels en dogma's? Neen, Hij vraagt alleen: "Heb je mij meer lief dan alle anderen die hier staan"! Hij vraagt het tot drie keer toe. En Petrus weet hoe zwak hij geweest is: tot driemaal toe heeft hij immers Jezus verloochend. Maar hij heeft berouw gehad. Hij heeft bittere tranen geschreid toen hij tot het besef kwam dat hij zijn geliefde Meester verloochend had. En daarom antwoordt hij: "Heer, gij kent mijn hart, gij weet dat ik u bemin, ondanks mijn falen". En dan gebeurt het onwaarschijnlijke: Jezus stelt de zwakke, opvliegende Simon Petrus aan tot leider van de Kerk!

Het is troostend dit evangelie te horen in deze dagen, terwijl de kardinalen zich in Rome verzamelen om een nieuwe paus te kiezen. Ook hier kan men zich afvragen welke kwaliteiten verwacht worden van de toekomstige paus. Het evangelie leert ons dat hij allereerst Jezus meer lief moet hebben dan al de anderen. Vanuit die sterke liefde voor Jezus moet hij bereid zijn zorg te dragen voor de wereldwijde kerkgemeenschap als een herder voor zijn kudde.

Zusters en broeders, we zien in dit mooie verrijzenisverhaal dat de aanwezigheid van de verrezen Heer voor de apostelen alles anders maakt: de duisternis wordt weggeveegd door het licht van de vreugde, de visvangst zonder opbrengst wordt overvloedig en beloftevol, de onzekerheid en het gevoel van mislukking en verlatenheid maken plaats voor de vreugde van zijn aanwezigheid, de zwakke en zondige mens wordt sterk en moedig. De leerlingen weten nu zeker dat Jezus verrezen is, en dat zijn licht nooit zal ondergaan. Het zou goed zijn als ook wij die vreugde zouden voelen en uitstralen, zoals Maria dat deed, en als we ons geloof zouden delen met iedereen die we ontmoeten, vooral met hen die lijden, die het moeilijk hebben, die ziek zijn, die eenzaam zijn, die uitgesloten worden – zoals de apostelen zich voelden. Laten we bidden dat de Heer onze God ons verrijzenisgeloof elke dag wil versterken, en laten we vandaag speciaal bidden dat Gods Geest de kardinalen inspireert om een herder te kiezen naar Gods hart, in het spoor van onze geliefde paus Franciscus, die teruggekeerd is naar het huis van zijn hemelse Vader. Amen.

Adelbert Denaux, pr.